

[Agnete Laustsen]

løses rent konkret og praktisk, og det vil i forbindelse med sygehusjournalerne jo sige, at man i langt de fleste tilfælde, hvor en patient beder om at få aktindsigt, imødekommer dette fra hospitalernes side.

Forslaget indeholder også nye regler om det offentliges adgang til at blive gjort bekendt med navne på ansøgere til offentlige stillinger, og også her tror jeg, at der er mange modstridende hensyn. Der er naturligvis dels offentlighedens – borgernes – interesse i at påse, at stillinger ikke besættes hemmeligt, dels ansøgerens krav om diskretion, i særdeleshed når vedkommende sidder i en uopsagt stilling.

Ministeren peger selv på dette dilemma, og jeg mener, at det er et ganske væsentligt problem, som vi må tage op under udvalgsbehandlingen.

Også den foreslåede ordning – om end ministeren foreslår den på forsøgsbasis – om postlister må vi vurdere nærmere, idet hensynet til borgerne også her må vurderes i forhold til de komplikationer, som kan blive påført administrationen.

Som noget nyt indfører loven regler om partshøring, såfremt en afgørelse – og dette begreb skal tages i udvidet betydning – er ugunstig for parten og der er grund til at tro, at negative oplysninger kan blive afkræftet eller eventuelt afsvækket.

Der indføres også en videre notatpligt. Justitsministeriet kan dog kun følge offentlighedsudvalgets indstilling på dette punkt så langt som til at lade den gælde for afgørelsessager, men jeg tror, at vi for begge disse områders vedkommende også må søge en nærmere afklaring, inden vi binder os.

Det fremgår af ministerens fremsættelse, at vi, hvis vi skal opnå det mål, som en god forvaltningschef bør have for øje, nemlig en korrekt, hensynsfuld behandling af borgerne, ikke kan nøjes med at nedfælde det i paragraffer i en lov. Ministeren bebuder derfor en mere generel vejledning til den offentlige forvaltning, og det må være et håb for os alle, at disse retningslinjer – hvis der stadig væk skulle være myndigheder, der opfatter sig som skrankepaver – hurtigst muligt bliver efterlevet, så der kan blive skabt det tillidsforhold mellem det offentlige og borgerne, som vi lægger så stor vægt på.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale forslaget varmt til grundig drøftelse og overvejelse i udvalget.

Bjørn Elmquist (V):

I mere end 15 år har der været gang i det forberedende arbejde om en egentlig forvaltningslov. Adskillige statsministre har haft det på deres lovkatalog, og skiftende ordførere for alle partier – ved tidligere lejligheder også jeg selv – har fra denne talerstol skældt ud, hver gang der har været tale om en ny udsættelse af de frister, vi har sat os selv for fremsættelse af lovforslag på dette område. Derfor ville det virke noget hyklerisk, om jeg i dag her fra talerstolen meldte mig til dem, der ville kritisere ministeren for at tage dette initiativ, og det har heller ikke noget at gøre med, at det er et kompliceret lovkompleks. Tværtimod vil jeg vende det rundt og sige jo før jo hellere, og jeg vil gerne complimentere ministeren og takke ham for, at han så at sige har taget tyren ved hornene. Fristen var vel egentlig først i folketingssamlingen 1984-85, men modsat socialdemokratiets ordfører mener jeg, det er godt, at ministeren nu har lagt dette på folketingets bord.

Jeg ville ikke tale sandhed, hvis jeg sagde, at vi i venstres folketingsgruppe var helt færdige med gennemgangen af alle detaljerne i dette lovforslag. Det er vi slet ikke. Vi har dårlig nok fået begyndt på det, og derfor håber og tror vi, at dette lovforslag kommer til at somre over, og at vi dér får lejlighed til hver for sig i vores partier at finde frem til, hvad vi nu mener bør være den rigtige holdning.

Der er en sammenhæng mellem det, vi har på bordet i dag – de to lovforslag – og spørgsmålet om ytrings adgang kontra tavshedspligt for de offentligt ansatte, og det har vi endnu ikke set et forslag om. Det betyder også, at vi i dag skal være varsomme også af den grund med en for detaljeret gennemgang og med for detaljerede kommentarer. Derfor vil jeg i det følgende blot komme med nogle generelle synspunkter om mit partis holdning til lovforslagene og dernæst trække nogle mere konkrete enkeltspørgsmål frem.

Først om forvaltningsloven. Det er jo nærmest en kodificering, en nedskrivning i lovsform, af gældende ret for så vidt angår centraladministrationen. De af os, der på univer-